

GEVANGENIS-ARBEID VAN HET LEGER DES HEILS

IN BIJNA ALLE BESCHAAFDE LANDEN VAN DEN AARDBOL.

DOOR Lt.-KOLONEL A. B. GUGELMANN.

De Stichter van het Leger des Heils, Generaal William Booth, dacht er nooit aan, eene Organisatie, een Kerk of laat staan een Leger te vormen—maar hij kon het niet voorkomen, dat zijn eerste volgelingen, de bekeerde dronkaards en dobbelaars en alle mogelijke gezonken types van Londen, zich om hem scharden en weigerden om hem, hun grooten wel-doener, te verlaten, zoodat hij wel noodgedwongen, de schare moest organiseeren, uit welke pogingen dan langzamerhand het Leger des Heils gegroeid is.

Ditzelfde is het geval met alle werk van de Organisatie. Het was de behoefte, de nood, die zich voordeed, de roepstem om hulp, die den grooten menschenvriend het hart roerde en hem naar de middelen deed zoeken om bij te springen, de helpende hand uit te steken, hoë en waar zulks mogelijk was, zonder te vragen naar belijdenis, verleden of heden, of wat dan ook. „Is de man in nood?“, was zijn vraag, „dan heeft hij recht op onze hulp.“

Zoo was het begin van het groote, omvangrijke werk der redding en opheffing der geruineerde vrouw, het verloren meisje. Mevrouw Bramwell Booth—het teere, jonge vrouwtje van Bramwell, den zoon en opvolger van den ouden Generaal, werd opgedragen een „home“ te openen voor dezulken en in het kleine, armoedige tehuis van toen, in het beruchte Oosteinde van Londen, begon het mooie werk, dat nu over de geheele wereld zijn gezegenden invloed doet gelden. Alleen in Engeland zijn er reeds 114 Tehuizen, als lichtbakens voor vrouwen en meisjes op 's levens stormige zee, waar gedurende het laatste jaar 2963 harer ontvangen werden en hulp en steun en redding vonden.

Precies zoo was het begin van het werk onder de gevangenen. Eigenaardig is het, dat de eerste poging om deze categorie menschen goed te doen niet in Londen, niet in het brandpunt van het Leger begon, maar wel in één van Englands Koloniën, Australië. Een jonge man, beziel met denzelfden geest als Generaal Booth, met zeldzame gaven van hart en inzicht, werd naar Australië gezonden in 1883, teneinde het werk van het Leger des Heils te beginnen. Stormender hand won hij de harten en de mooie, degelijke Organisatie, die over heel het Continent van Europa verspreid is, werd ook daar geboren. In die eerste jaren was het ook, dat Kolonel Barker op verzoek en door bemiddeling van een vooraanstaand geneesheer, vriend der jonge Organisatie, wekelijks een „dienst“ leidde in de gevangenis te Melbourne. In deze samenkomsten openbaarde zich het diepe medegevoel van den jongen Leider en zijn vrouw. Met wonderbaren tact en wijsheid en een alles overwinnende liefde wist hij die mannen te boeien. Op deze wijze kwam hij in aanraking met vele bekende misdadigers, die na zijn toespraken verklaarden, moede te zijn van hun zondig leven en den wensch uitspraken geholpen te worden, om opnieuw te beginnen. „Kom bij mij als ge ontslagen wordt en ik zal U helpen“, was het hoopvolle antwoord. Een der eersten, die kwam, was een man van 60 jaren, die 40 jaar in de gevangenis doorgebracht had. Hij zag er uit als een gejaagd hert en pleitte: „Geef mij een kans, ik wil niet graag in de boei sterven“. Een der Officieren nam hem met zich mee naar huis. Werk werd voor hem gezocht, ver weg van zijn oude vrienden en medeschuldigen; hij bezocht de Leger-samenkomsten en spoedig gaf hij zijn hart aan God, waarna zijn opheffing een feit was. „O“, zeide hij steeds tot allen, die hem wilden hooren, „het Leger des Heils is mijn thuis, de vriendelijkheid der Heilssoldaten voor mij maakt, dat ik mij bij hen thuis gevoel.“

En wanneer de Zoon des menschen komen zal in Zijne heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op den troon Zijner heerlijkheid;

En voor Hem zullen al de volken vergaderd worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt;

En Hij zal de schapen tot Zijne rechterhand zetten, maar de bokken tot Zijne linkerhand.

Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijne rechterhand zijn: Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! beërft dat koninkrijk, hetwelk U bereid is van de grondlegging der wereld:

„Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij geherbergd;

Ik was naakt en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest, en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis, en gij zijt tot Mij gekomen.

Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Heere! wanneer hebben wij U hongerig gezien, en gespijzigd? of dorstig, en te drinken gegeven?

En wanneer hebben wij U een vreemdeling gezien, en geherbergd? of naakt, en gekleed?

En wanneer hebben wij U krank gezien, of in de gevangenis en zijn tot U gekomen?

En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: „Voorwaar, zeg Ik U: Voor zooveel gij dit één van Mijne minste broeders gedaan hebt, zoo hebt gij dat Mij gedaan.“

(Mattheus 25: 31-40.)

Spoedig leidde dit begin tot het openen van een „Home“ voor ex-gevangenen en een alleszins zegenrijk werk geschiedde. Vele van de meest beruchte misdadigers werden nieuwe schepselen door Jezus Christus en onder de vleugelen van het Leger leerden zij bewandelen een nieuwen weg van eerlijken arbeid. Het werk trok de aandacht der Overheid en de sympathie van de Kerken en het publiek, met het gevo'g, dat het hoe langer hoe meer uitgebreid kon worden. Over heel Australië bezit het Leger tal van Industrieële Inrichtingen, welke aan iedereen man, die wil, een prachtkans verschaffen om zich er boven op te werken. Er wordt dan ook ruimschoots gebruik van gemaakt door de mannen.

Australië begon dus met den arbeid onder de gevangenen en langzamerhand nam het werk ook een aanvang in Engeland, Amerika en op het vaste land van Europa. Vooral de laatste jaren is het in belangrijkheid toegenomen. De Heilssoldaten hebben vrijen toegang tot geregeld bezoek in de cellen voor een onderhoud van „hart tot hart“ en ook de vergunning verkregen om van tijd tot tijd samenkomsten met de gevangenen te houden. Dit was een bijzonder „trait“ in de samenkomsten van den ouden Generaal. Zoowel in Engeland als in andere landen arrangeerden de Autoriteiten bijzondere meetings voor gevangenen, die de Generaal dan toesprak. Een diep ontroerend aanblik boden soms die 500 á 700 gevangenen in de gevangeniskerk tezamen gekomen, luisterend, dikwijls onder zichtbare ontroering, naar die brandende woorden van den grijzen Generaal, wiens liefde en geloof voor hen zoo duidelijk merkbaar was!

Zwitserland heeft nu een georganiseerd werk onder de gevangenen, aan het hoofd waarvan een dochter van het land, Mejd. de Watterville, Officier van het Leger, staat.

Holland is reeds een tiental jaren bezig met dien allergezegendsten arbeid bekend onder den naam van „Reclasseringswerk“. Alle gevangenen in den lande zijn geopend voor de Heilssoldaten. Gedurende 1923 werden 7.538 gevangenen bezocht en 273 hunner na hun ontslag uit de gevangenis in Leger des Heils-inrichtingen ontvangen. Meer dan 700 gevangenen zijn nu onder toezicht van het Leger voor „after care“ (nazorg), terwijl de beide Land-kolonies te Lunteren en Woudenberg, — de eerstgenoemde vooral — gedurende vele jaren een waar toevluchtsoord bieden aan zulke gevallen, vooral aan degenen, die met langdurige straffen gevonnisd, „voorwaardelijk“ ontslagen zijn. Een rijk gezegende arbeid is dit en vele aan oenlijke voorbeelden zouden er kunnen worden aangehaald van verblijvende resultaten, die bereikt werden.

Laat ik U hier aanhalen, wat een lid der Reclasseringsbrigade te Amsterdam vertelt in de „Wapenschouw“, een onzer tijdschriften. Het betreft de bijzondere poging tot opvrolijking en bemoeidiging der gevangenen bij gelegenheid van het laatste Kerstfeest:

„Het was op Kerstavond. De Sergeant der Reclasseringsbrigade had met de andere leden tot 'aag gewerkt aan de voorbereiding van het Kerstfeest in de gevangenis te Amsterdam n. l. het klaarmaken der Kerstboompjes, een aantal ongeveer 50 c.M. hooge dennetjes met wortel en al geplant in een rood steenen pot en aan den stam met een rood lint bevestigd, de Kerstgroet:

„Er ruischt langs de wolken een lieflijke naam, Die hemel en aarde vereenigt tezaam.“

(Vervolg pag. 4, kolom 4.)

Nauwelijks waren drie weken verstreken sedert we van een tournee terug waren, of de plannen waren alweer rijp voor de volgende reis. Wie is het ook weer, die zeide: „De Kolonel houdt bepaald niet zooveel van Soerabaya,“ omdat zij er niet vaak genoeg komt; en weer anderen hebben gefluisterd: „maar op Pelantoeangan is zij vast niet zeer gesteld, want het is al zoo lang geleden, sedert zij bij ons was“. . . . De sprekers en fluisteraars hierboven vermeld beseffen nu eenmaal niet, welk een druk en ingespannen leven de Kolonel leidt, hoe gaarne zij overal tegelijk zou willen zijn, maar dat er ook een grens komt aan het beste willen en dat de krachten niet altijd gelijken tred houden met het goede voornemen. Maar één ding is zeker, nauwelijks zijn de loopende zaken behandeld, of wij nemen den reisstaff weer op om dan naar het Oosten, dan naar het Westen te trekken.

Een blijmoedig gezelschap Officiëren was present bij het vertrek van den vroegtrein van Bandoeng. De Hoofdkwartier-staf en Officiëren van het Kinderhuis en Militair-Tehuis lieten het zich niet nemen om den vertrekkenden Kolonels een warmen vaarwelgroet te brengen. „Wij verlangen nu alweer naar Uw thuiskomst“, hoorden wij stemmen opgaan en „Wat zal het akelig stil zijn op H. K. zonder de Kolonels“. . . . Vergezeld van alle goede wenschen en de lieve schare, die wij achterlieten, in Gods trouwe hoede aanbevelende, werden wij met den stoomenden trein meegevoerd.

Cheribon verraste ons met de Ensigns Glover en hun beide kleine Korpskadetten, Olive en Ronald, aan het station. Ja, de kindertjes betalen al tol aan het Indische klimaat; de roosjes op de frissche wangetjes, meegebracht van het versterkende Nieuw-Zeeland, zijn al gauw verdwenen. „Het is niets,“ zegt het jonge, dappere moedertje, „als zij maar gezond mogen zijn“.

Ja, het kost om zending te zijn, maar, waar zooveel hetzelfde doen terwille van aardsch gewin, zouden wij dan aarzelen, als het gaat om hemelsch en eeuwig gewin?

PELANTOENGAN.

Onze eerste halte! Na een langen dag reizen, zoo blijde te arriveeren! Den daarop volgende dag, Goeden Vrijdag, brachten wij door tusschen van onze vrienden aldaar. De rondgang door de inrichting, de beide samenkomsten en de gemeenschappelijke thee met de „zusters“, besprekingen met den Directeur en met zijn lieve vrouw, met den dokter — de dag was er niet lang genoeg voor!

De Paaschdagen brachten wij door te

DE TERRITORIALE KOMMANDANTE VERGEZELD VAN LT. KOLONEL GUGELMANN BEZOEKT: Pelantoeangan — Semarang — Rembang — Salatiga en Ambarawa. DE CHEF-SECRETARIS EN MEVROUW BEAUMONT KOMEN IN DJOKJA DE GELEDEREN VERSTERKEN.

Uitzending der Kadetten.

SEMARANG

den morgen van den eersten Paaschdag met onze vrienden in de Centrale gevangenis. Hoe ontroert ons hart telkens bij den aanblik van al die jonge mannen; onwillekeurig gaan dan de gedachten naar het ouderpaar in Holland of elders en rijst de bede in onze harten: „Wil hen troosten en geven, dat toch nog vreugde tot hen zal komen door de zoons, die hier zijn“ Heerlijk was het om tot ze te spreken en tot ze te brengen de

Wien de aandacht gevestigd wordt, dan wordt het goed! Tweeden Paaschdag gingen des morgens vroeg de wegen uiteen; de Kolonel ging uit voor zaken en Lt.-Kolonel Gugelmann leidde een besloten samenkomst voor de jonge vrouwen in het Meisjeshuis. Ook daar hadden wij een wonderbaar heerlijk tijd met elkaar in de stilte en toen aan het eind der samenkomst de een na de ander der lieve meisjes, zo jong en teer nog, onder heete tranen naar voren kwam om zich aan den Heiland te geven,

DE JUUST BEVORDERDE OFFICIEREN MET ADJUDANT EN MEVROUW HIORTH EN ADJUDANTE HALLMAN.

wondere Paaschboodschap van een levenden, verzezen Heiland, Die machtig is alle ketenen te breken en in den minst belovende iets nieuws kan scheppen tot Zijn eer en tot heil van de omgeving, waarin hij zich bevindt.

's Avonds een lieven dienst in de Protestantsche Kerk. Een dame zeide: „U hebt mij vanavond Jezus doen zien“. Dat is wel het allerheerlijkste resultaat van iedere prediking, nietwaar? Niet wij zelf, niet de omgeving, niet de sprekers, de levende Christus moet het zijn, op

toen was er vreugde in den hemel en op aarde. Is er iets mooiers dan een jong meisje, zoekende naar die reinheid des harten, die van boven is! Zij waren in mijn oogen als witte leliën in dit hooge streven naar het hoogste goed. De Directrice schreef mij later: „Wat hebben wij het nu goed tezamen, er is zulk een liefelijke geest in Huis“.

Des namiddags leidde de Kolonel een bijzondere samenkomst voor de Officiëren. Ook dit waren gezegende momenten, waarin onze ziel opnieuw ge-

sterkt werd tot den strijd en waarin wij ons opnieuw verbonden om te zoeken, iets, niet van deze aarde, maar alleen de eer van God in het heil van onsterfelijke zielen. Den volgende dag op stap naar

REMBANG

waar de Ensigns Loois met hun kleinen jongen het fort houden. Twee samenkomsten hadden daar plaats, één in de openlucht en des avonds een dienst in de groote binnengalerij van ons huis aldaar. Onze inlandsche toehoorders in de openlucht luisterden bijna ademloos naar de prediking, die door de Kolonel aanschouwelijk werd toegelicht. Zij had n.l. twee vaatjes water, rein en onrein water, waardoor zij haar toehoorders wilde doen begrijpen, dat de godsdienst een zaak des harten moet zijn en dat het hart gereinigd moet wezen, teneinde goede daden en gedachten voort te kunnen brengen. Zoo is het steeds maar zaaien, zaaien, maar toch weten wij, dat eenmaal de dag des oogstes komt, ook van deze samenkomsten te Rembang. Daarop volgde

SALATIGA

met een bezoek aan ons Kinderhuis aldaar. Wat zag het er alles keurig uit en onze lieve kleuters zoo gezond en welverzorgd! De slaapkamers boden zulk een alleraardigsten aanblik. De Directrice heeft aan de muren plaatjes van kleine engelen opgehangen. „Het is,“ zeide ze, „om hen te helpen rustig en kalm te gaan slapen, want soms zijn ze zoo vol van allerlei verhalen, deze kinderen, die ze gehoord hebben, en zien ze overal den „momok“, die zich ergens verborgen houdt.“ Nu zegt de Majoor hen: „Wees maar niet bang, er is geen momok, de engeltjes zorgen voor jullie en niets kwaads zal jullie gebeuren.“

Ja, dat wenschen wij, dat onze kinderen lieflijk en blijde mogen opgroeien en volop genieten van den zonneshijn der kinderjaren.

Een alleraardigst bezoek bij de lieve familie van Emmerik op de Witte-Kruiskolonie bracht ons veel vreugde. Het jonge volkje was onder leiding opgesteld en toen wij aankwamen zongen zij ons een mooi lied toe. Wederom moesten wij onze verbazing uitspreken, dat Javaansche kinderen zoo mooi kunnen leeren zingen. Wij waren onder den indruk van het prachtige werk, wat daar gebeurt. Het toegewijde echtpaar en hun zoon en dochters, die zoo trouw de voetstappen van hun ouders drukken, en ook de onmisbare „Auntie“, Mejuffrouw Cleverly, wij brengen hun een eere-salut! God zegene hun arbeid der liefde! De eigenaar van het Hotel heeft ons naar de Kolonie laten brengen in zijn auto en hij was het ook, die ons den volgende dag zelf naar Ambarawa bracht.

Ja, hij kent het Leger al van de dagen, dat zijn pioniers, — onze Kolonel Brouwer, nu in Holland, en broeder van Emmerik, — met hem de reis maakten van Europa naar Java. Hij had het Leger ook al in Zuid-Afrika ontmoet, waar het voorgekomen was, dat hij de samenkomsten bezocht. Wij voelden, niet slechts het maatschappelijke werk, dat wij doen, waardeert hij, maar vooral ook het innerlijke streven! Moge de boodschap van ons Leger tot zijn hart zijn gekomen!

AMBARAWA

bracht ons veel vreugde. Stampvol was het zaaltje 's avonds, en onze vrienden, de Militairen en hun aanhoorigen, en ook de Plaatselijke Commandant lieten het zich niet ontnemen deze samenkomst bij te wonen. Toen de meeting voor buitenstaanders afgelopen was, hadden wij nog een onder-onsje en ook toen werd de zaal weer vol, eenige makers werden ingezegend tot Soldaat.

Al te kort was ons bezoek aan Ambarawa, want den volgende morgen ging het door naar Djokja, het laatste punt op ons programma.

DJOKJA.

Voor deze plaats was het, wat ons werk betreft, een gewichtige dag; immers die 6 jonge mannen, die daar in opleiding hebben vertoefd voor het Officiërs-schap, alsook de twee jonge meisjes onder leiding van Adjudante Hallman, de Directrice van ons Kinderhuis, zouden in het openbaar ingezegend worden als Officiëren en hun aanstelling als zoodanig ontvangen. Wij verwijzen naar de foto op deze pagina, waar wij allen kennis met hen kunnen maken.

DE GEVAREN VAN HET SPIRITISME.

DOOR LT.-COMMISSIONER NURANI.

III

Beste Evelien.

Zoals ik reeds zeide in mijn vorigen brief, zijn er vele dingen in den duiveldienst van Indië, die veel overeenkomst hebben met het tegenwoordige spiritisme. Ongetwijfeld doen de geesten hun best de aandacht te trekken van de menschen en hoe meer zij hen kunnen overhalen zich te buigen voor hun invloed en macht, zooveel te sterker worden zij. Het kloppen en tikken, waarvan we wel eens euzen, komt dan ook door deze oorzaak.

Je hebt gehoord van de „duiveldansers“, waarvan er verscheidene in het Leger bekeerd zijn geworden. Dat zijn „mediums“ door wie de duivelen gemeenschap houden met mannen en vrouwen, ongeveer net zoals dit gebeurt op séances in ons land. Voordat de mediums of duiveldansers hun aandeel kunnen doen, moet de werking van hun gewone lichamelijke zinnen worden ter zijde gesteld. Dit feit alleen, zou ik denken, toont al aan, dat deze handeling tegen de wetten van God is. Die ons onze krachten gegeven heeft om ze te gebruiken in Zijn dienst. Na zekere verrichtingen te hebben doorgemaakt, valt de duiveldanser, of het medium, in een soort geestverrukking, gedurende welke hij bezeten is van den duivel, die door hem spreekt en in ons land op dat moment voorgeeft te spreken voor den een of anderen geliefden overledene.

In het Zuiden van Britsch-Indië wordt niet alleen gedanst en op de tom-tom geslagen, maar worden ook weerzinwekkende plechtigheden gehouden, zoals het afsnijden van den hals van een geit of varken en het drinken van het warme bloed, als dit te voorschijn komt; ze dansen uren lang met gloeiende kolen in aarden potten op hun hoofd, en loopen zelfs door vuur heen zonder letsel te bekomen. Vele van onze Officiëren, die langen tijd in heidenlanden hebben gewerkt, zijn in aanraking gekomen met zulke duiveldansers of mediums. Op zekeren keer had ik twee Officiëren meegenomen om het duiveldansen te zien, opdat zij iets zouden begrijpen van de duisternis en de slavernij van het volk, welks verlossing zij beoogen. Er was dien avond niet bepaald iets bijzonders, alleen dansen en tom-tom spelen, maar toch was er zulk een angstwekkende, ontzettende gewaarwording eener duivelsche tegenwoordigheid als van de hel zelf, dat de Officiëren geheel verslagen waren. Ze hadden een gevoel, alsof zij op die plaats niet konden ademhalen en vele geestelijke menschen hebben datzelfde gevoeld bij een séance.

Misschien zullen sommigen je zeggen, dat er niets angstigs of gevaarlijks in een séance is; maar denk er aan, dat wat de uiting ook moge zijn, de wortel of oorzaak in alle gevallen dezelfde is. Zoals in de zonde sommige vormen

er van aangenaam schijnen en begeerlijk, zijn hun gevolgen niet minder doodlijk. Zoo is 't ook met het spiritisme. Wat het je ook moge beloven of voorspiegelen, het is tegen de wetten Gods en verwoestend voor den mensch.

Een Zendingeling schrijft uit China, waar soortgelijke toestanden heerschen:

„Gemeenschap houden met de dooden! In China hebben sommigen veel onderverinding hieromtrent opgedaan; en we weten als een feit, dat het geen geliefde dooden zijn, waarmee de menschen in aanraking komen, maar duivelen, die zich er voor uitgeven.“

Indien Christenen, die de macht van Christus' kruis kennen, de mediums of liever de machten, die door hen spreken, zouden uitdagen en hen in den naam des Heeren gebieden zich bekend te maken, zouden zij genoodzaakt zijn de waarheid te zeggen. Dit is onze ervaring.

Zoo uitgedaagd, moeten zij bekenen, ofschoon geheel tegen hun wil in, dat zij duivelen zijn. Het is voor duivelen natuurlijk zeer gemakkelijk zich voor de dooden uit te geven; want hebben zij ze bij hun leven niet gadeslagen en kennen zij hun geheimen niet?

Het Woord van God behandelt hen zeer krachtig; iedere tekst geeft hun als 't ware een zwaardslag.

Vaarwel, Evelien; dank God, dat je bevrijd bent van dezen val van satan. Ik zal je later schrijven over de vreeselijke gevolgen, die komen over hen, die aan spiritisme doen — en hoe het beschouwd wordt in den Bijbel, die altijd onze Gids behoort te zijn.

Verlangend je te helpen en alle anderen, die op dezelfde wijze verzocht worden, verblijf ik

Je toegenegene
NURANI.

(Wordt vervolgd).

Vervolg pag. 4, kolom 1.

OFFICIËELE MEDEDEELINGEN.

Bevorderingen:

Van Kadet-Sergeant tot Kadet-Kapitein:

Kadet-Sergeant D. Ramaker.

Van Kadet tot Kadet-Luitenant:

Kadet Lay Hiun Seng.
" Loa Thian Hock.
" F. Papilaja.
" Sami Amon.
" Soepi.
" J. Titaheluw.
" A. Wattimena.

Aanstellingen:

Kapitein E. Brookes naar de Leprakolonie te Pelantoengan.

Kapitein B. Webb naar het Meisjeshuis te Weltevreden.

Kdt.-Kapt. D. Ramaker aangesteld voor bijzonder werk.

Kdt.-Luit. H. Kuneken naar het Kinderhuis te Bandoeng.

" " Lay Hiun Seng naar het Militair-Tehuis te Solo.

" " Loa Thian Hock naar het Militair-Tehuis te Djokja.

" " F. Papilaja naar Boegangan te Semarang.

" " Sami Amon naar Rogo Moelio.

" " Soepi naar het Kinderhuis te Djokja.

" " J. Titaheluw naar Rembang.

" " A. Wattimena naar het Militair-Tehuis te Ambarawa.

Bandoeng, 1 Juni 1924.

M. J. v. d. Werken

Terr. Kommandante.

OFFICIËELE AANKONDIGING.

De Week van Gebed zal in alle korpsen en inrichtingen gehouden worden van Maandag 30 Juni tot Zaterdag 5 Juli a.s.

De Zelfverloochenings-Aanvraag zal aanvagen op

Dinsdag 1 Juli a.s.

De Altaardienst zal overal gehouden worden op Zondag 6 Juli a.s.

M. J. v. d. WERKEN,

Terr. Kommandante.

NOOTJES VAN DEN CHEF-SECRETARIS

Hoofdkwartier. 22 Mei '24.

De Territoriale Kommandante bezoekt Midden-Java.

De Kolonel, vergezeld van Lt.-Kolonel Gugelmann, maakte een toer van 12 dagen door Midden-Java. Voor bijzonderheden verwijs ik onze lezers gaarne naar pag. 2.

Uitzending der Kadetten.

De Chef-Secretaris en Mevrouw Beaumont voegden zich te Djokja bij de Terr. Kommandante voor de bijzondere samenkomsten in verband met de uitzending der Kadetten. Vanaf de eerste samenkomst tot het vaarwel aan het station, was alles zoo "model", in den echten Kweekschoolgeest, dat het moeilijk was zich in te denken, dat we ons in Java bevonden en niet in de groote Internationale Kweekschool te Clapton-Engeland. Het rapport over de samenkomsten op pag. 2 zal zeker met veel belangstelling gelezen worden.

Het rapport over de "audit" van onze boeken.

Het doet ons genoegen het volgende uittreksel te geven van het rapport, opgemaakt door Jhr. L. W. v. Suchtelen, die jaarlijks onze boeken controleert.

"Evenals vorige jaren was ik in staat bij de inspectie en het nazien der boeken over het geheele jaar, te constateeren, dat de administratie volgens methode en zeer accuraat wordt uitgevoerd en ik kon in geen enkel opzicht eenige aanmerking maken, noch was er iets, dat nadere uitlegging behoefde.

(w. g.) Jhr. L. W. van Suchtelen.

Bandoeng, 22 Maart '24.

"Wij zijn gaarne bereid den jaarlijkschen Balansstaat aan belangstellenden, na ontvangst van naam en adres, toe te zenden.

Kommandante Webb terug naar Australië.

Ten gevolge van den voortdurend ongunstigen gezondheidstoestand der Kommandante zal zij naar Australië terug keeren. Zij vertrekt van Soerabaya op 24 Mei met bestemming voor Perth, West Australië. Het is een groote beproeving voor de Kommandante om haar post in Celebes te verlaten, waar zij met grooten ijver en toewijding gearbeid heeft. Wij hopen, dat de reis en de terugkeer in haar vaderland haar in ieder opzicht ten goede zullen komen.

Hier bij me liggen een aantal brieven, door verschillende personen geschreven, die alle op hun eigen wijze spreken over de kracht en de troost van het geloof in Christus. Een gevoel van warmte en blijheid doorstroomde me, toen ik deze hedendaagsche getuigenissen las, zoo ongezocht van uit het volle leven mij toegezonden. Ik geef een paar uittreksels.

Een vooraanstaand man in de Zendingwereld schrijft:
„Welk een troost en kracht is er in het geloof: Wij hebben moeilijke tijden doorgemaakt, maar God heeft ons kracht gegeven. Hij liet het ons gevoelen, dat het Zijn werk is, dat wij mogen doen, en dat Hij niet laat varen, wat Zijne hand eenmaal begon. Hij gaf ons de mannen, die noodig waren om de opengevallen plaatsen te bezetten. Hij gaf ons ook het geld, dat wij behoeften.”

Van iemand, die een teerbemide moeder plotseling moest missen:
„Hoewel ik heete tranen heb geschreid, ben ik toch blijde te weten, dat Moeder nu de rust geniet, welke de Heer geeft aan de Zijnen . . . O, Kolonel, ik heb net een gevoel, dat moeder veel dichterbij is, dan ooit in het verleden.”

En dan spreekt de brief verder van den Bijbel, dien hij eenmaal van zijn moeder ontving. De woorden, die nu troost en kracht gaven, waren die uit Openbaring 14:13: „En ik hoorde eene stem uit den hemel, die tot mij zeide: Schrijf: zalig zijn de dooden, die in den Heere sterven van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hunnen arbeid: en hunne werken volgen hen.”

Iemand, die een hooge positie hier te lande bekleedt getuigt mede van dit levende geloof in de krachtige woorden: „Het Christelijk leven is een bron van blijde verwachting. Het beste komt nog!”

En in het licht van dat geloof, sprekende over den arbeid van het Leger des Heils, zegt hij verder: „Te staan achter Hem, Wiens lijden en sterven wij heden herdenken, en de maatschappij te toonen, dat men Zijn kruis wil helpen dragen en de wereld tot Hem wil brengen, ziedaar m. i. de mooiste roeping, door ons menschen hier op aarde te vervullen.”

Een Officier van het Leger des Heils, die juist zijn huwelijksdag herdacht heeft, slaat een terugblik op den weg, dien hij en zijn lieve vrouw samen allegden. Hij gedenkt de vele malen, dat zij de koorden van hun tent moesten losmaken, om die elders te plaatsen, en eindigt dan met de woorden: „Ons hart prijst den Heer. Hij heeft alles wél gemaakt; beter dan menschen het konden doen. „Wij konden niet anders doen dan de jaren geleden gedane toewijding hernieuwen. Hem behoort ons leven.”

* * *

Een Zuid-Amerikaansche „Strijdkreet” heeft haar weg gevonden in een sombere plaats, waar donkere schaduwen zich hebben neergelegd op eenzame, eens blijde, hoopvolle levens. Het bekende Spaansch lokte tot lezen en een treffende brief bereikte een Heilsofficier ter plaatse. Ik kreeg dien brief ter inzage. De schrijver zal het niet ten kwade duiden, zoo ik iets citeer.

„Er komen in „El Crusado” enkele versjes voor, eenvoudig van taal en inhoud, maar vol innigheid sprekend tot de ziel. Daar staat b. v. op pag. 8:

„Getrouw is mijn hemelsche Vader,
En als ik in duisternis ben,
Zonder te weten, waarheen te gaan,
Zal Hij mijn stappen leiden.
Hij weet 't wel,
Dat de wind ruw is en de zee wild.
Hij weet 't wel,
Mijn Vader, Die bij mij is”.

Dan zegt hij verder, dat het bestaan van zulk een tijdschrift in zijn omstandigheden een uitkomst is, in de eerste plaats omdat het lezen ervan vredig stemt.

„Als ik zoo die verscheidene brieven doorlas en die uitingen van het innerlijk leven van zoo verschillende menschen, spraken zij mij allen van hetzelfde: rust, moed, dankbaarheid, blij toekomstvertrouwen door het geloof in Hem, Die voor ons stierf en leeft in alle eeuwigheid. (Misschien is het nog niet zoover in het laatste geval en moet hij, die blijkbaar rust bij den Vader zoekt, nog leeren, dat er maar Eén Middelaar is tusschen God en de menschen, n. l. Hij, Die sprak: „Ik ben de weg! Niemand komt tot den Vader dan door Mij.” De taal van het gedichtje, dat hem bekoorde, is de hartetaal van ieder kind Gods.)

Wat maakt God ons rijk met Zijn gave van het geloof! Een gave, die Hij allen schenken wil. Ik zie de menschen hun weg door het leven gaan, deze met, die zonder een levend geloof. Zij ontmoeten allen 's levens leed en rampen, teleurstelling en verstoorte illusies, maar hij, wiens oogen verlicht werden door de wondere openbaring van een levenden Christus, — Dezelfde machtige en teedere Zone Gods als in de Evangelien ons tegemoet treedt, — draagt de lasten lichter, gaat rustiger door donkere tunnels en langs eenzame wegen, want, — kent hij den weg niet, wél kent hij den Gids.

Maar wat te zeggen van hen, die het wagen den levensweg alleen te gaan! Is het wonder, dat zoovelen struikelen en vallen om niet meer op te staan? Niet alzo was het Gods wil en daarom roept Hij allen tot zich. Ook dacht ik bij deze bloemlezing van ontvangen brieven, hoe dit dierbaar geloof samen bindt, menschen van verschillende levensomstandigheden, karakter, etc. Zij kunnen alle het lied van Dr. de Jonge op de lippen nemen:

„k Heb geloofd en daarom zing'ik!”

Ja, het beste komt nog! Een eenvoudige Heilssoldate, die onlangs in een der Engelsche korpsen heenging, sprak op haar sterfbed de treffende woorden: „Jesus is grand to live with, but doubly grand to die with.” (Het is grootsch om met Jezus te leven, maar het is dubbel grootsch om met Hem te sterven.) In haar allerlaatste oogenblik jubelde zij: „Jesus is mine, mine, mine!”

Deze wereld gaat voorbij:
Jezus' broed'ren, vreemdelingen!
Laat ons 't lied der kind'ren Gods,
't Lied van 't eeuwig leven zingen!
Zingen w' in den donk'ren nacht
't Heil, dat ons bij Jezus wacht!

M. Johanna v. d. Werken

Condolaties.

Ajudant en Mevrouw Pedersen. Tot ons leedwezen moeten wij melden, dat de tweelingen der Ajudants, geboren tijdens hun verlof in Nieuw-Zeeland, gestorven zijn. Dit is een groot verdriet voor de ouders; momenteel zijn onze makkers gestationeerd in Zuid-Australië.

Envoy en Mevrouw Bakker. Met diep medegevoel ontvingen wij bericht van den Envoy, dat zijn moeder in Holland is heengegaan. In zulke tijden voelt men de familiebanden sterker dan anders, doch het is een heerlijke troost voor de Envoy's te weten, dat hun moeder ging naar haar eeuwig tehuis in den hemel.

Adjutant Johanson is, na enkele dagen in Bandoeng doorgebracht te hebben, vertrokken naar Banka en Billiton voor een jaarlijksch bezoek aan onze contribuanten en vrienden in die eilanden. Wij hopen, dat hij veel succes zal hebben.

Tot onze vreugde kunnen wij melden, dat zijn pogingen in Soerabaya goede resultaten hebben gehad; het totale bedrag, bijeengebracht voor den inventaris der nieuwe Kliniek, is f 15.000.

Dit doet onzen talrijken vrienden in Soerabaya en hun hulp en belangstelling, onzen arbeid betoond, alle eer aan. Gaarne maken wij ook melding van de gewaardeerde medewerking der dagbladen daar ter plaatse.

Een dankoffer van tien gulden.

Kortgeleden werd ons een contributie toegezonden van f 10.— als „dankoffer” te gebruiken voor de armen. Zeker een praktische wijze van dankzeggen!

Een andere gift van f 2.50 werd ons toegezonden door een onbekende met het bij-schrift: „Hierbij een luttele bijdrage van f 2.50”. Gaarne erkennen wij hiermede de ontvangst van deze giften.

De Zondagschool te Poerworedjo.

De opkomst tot deze Zondagschool in de dessa bestaat gewoonlijk uit een 40-tal kinderen; die ieder één of twee cent meebrengen voor de kollekte. De „zandbak” is een bijzondere aantrekkende en wordt zeer op prijs gesteld. Schikkingen worden nu gemaakt om ook het Compagniestelsel in te voeren.

De Landbouw-kolonie te Kalawara.

Kommandant Veerhulsh schreef onlangs „Het is mij een vreugde U te kunnen berichten, dat wij in staat zijn vandaag voor het eerst sedert het „mond-en klauwzeer” op de Kolonie heerschte, 2 grobkas naar Paloe te zenden met copra, mais, kapok, eieren en de post.

De koeien hebben niet veel geleden van de ziekte, alleen zijn ze wat magerder geworden, doch niet één is gestorven. We hebben momenteel 65 varkens en dit aantal zal spoedig met een 20 tal vermeerderd worden.

Op het land gaat alles naar wensch, wel hadden we veel tegen, doch de tuinen zien er fijn uit. Juist hebben wij een nieuw stuk land beplant met katjang, djagoeng, enz, terwijl wij plannen hebben daar later kokospalmen te planten.”

Blijdschap te Sapoeran.

„Wij hadden de vreugde 2 Soldaten in te kunnen zegenen”, schrijft Ensigne Lauter, „en in diezelfde meeting werden 2 andere menschen bekeerd. Dit waren twee mannen, die reeds geruimen tijd de samenkomsten bezocht hadden en eindelijk besloten de goede keuze te doen. Het was ontroerend de oude man, die het eerst naar voren kwam, te hooren zeggen: „Ik heb maar een eenvoudig hart, doch wil zoo gaarne vergiffenis ontvangen.”

Er bestaat nu een autobus-dienst met Kertek en daardoor zijn wij in staat gesteld openluchtsamenkomsten te houden op den passer, waar een groote schare aandachtig luistert en verschillende Evangelien verkocht worden. Het is mijn plan daar eens per maand heen te gaan voor een openluchtsamenkomst.

Ook ontvang ik veel zegen op mijn maandelijksche tochten met de Strijdkreet. De laatste maal had ik de gelegenheid met verschillende dames te spreken over haar ziel en met haar te bidden. Een harer was een beschaafde Javaansche vrouw, die Hollandsch sprak — Met betrekking tot haar assistente, een Javaansche Officier, schrijft de Ensigne: „Zij maakt het heel goed in haar werk.”

„Alleen met den Heer Jezus.”

Een jong Europeesch Officier zeide tot de Sergeant Major van het korps, nadat de Kapiteine vertrokken was met verlof: „nu ben ik geheel alleen.” — Het antwoord van deze eenvoudige inlandsche vrouw was: „Ja, alleen met den Heer Jezus”.

Week van Gebed en Zelfverloochening.

Wij wenschen de aandacht van onze kameraden te vestigen op de officieele order in verband met de Week van Gebed en Zelfverloochening. Voor zoover dit eenigzins mogelijk is, zagen wij gaarne, dat in alle korpsen en inrichtingen de vroege morgenbidstond gehouden zal worden. Waar dit niet geschikt kan worden, verzoeken wij onze makkers en vrienden om zich door persoonlijk gebed met ons te vereenigen voor bijzonderen zegen op ons werk in deze eilanden en voor het welslagen van deze jaarlijksche poging.

Vervolg van pag. 2.

De reeks samenkomsten begon met een besloten, onderlinge meeting met de Kadetten, waar, over een kopje thee, hun nog eenige laatste trouwe woorden werden toegesproken door de Leiders. De Chef-Secretaris en Mevrouw Beaumont waren voor deze gelegenheid overgekomen en hun tegenwoordigheid verhoogde de belangstelling van de gebeurtenis.

Den volgenden morgen waren wij bijeen voor een Heiligingssamenkomst en des avonds had plaats de lang verwachte uitzending der Kadetten. Zoo aardig heeft de aanwezige redacteur van de „Mataram” het beschreven in zijn blad, toen hij zeide:

„t Was een treffend moment deze 8 jeugdige personen „onder de vlag” op 't platform te zien staan, alle de hand aan de vlag en zoo diep ontroerd lusterende naar de treffende woorden van hun Kolonel, die als een moeder tusschen haar kinderen stond, en hen tot het Officiers-schap wijdde. „Predikt het Evangelie aan alle creaturen,” zeide de Kolonel, en zij wist, dat de jeugdige Officiëren in hun loopbaan heel wat creaturen zouden ontmoeten—zoo blank als bruin—die de prediking van het Evangelie noodig zullen hebben”.

Met heel veel belangstelling en geloof volgen wij deze lieve jonge makkers. Het leeren is nog niet afgelopen, het begint pas; als maar het hart rein is en de gewilligheid er is om te leeren, dan kunnen wij een ieder van hen een rijk gezegende en gelukkige toekomst voorspellen. Medunkt, het moet wel een reden tot groote bemoeidiging zijn geweest voor deze jonge menschen, toen zij de vier Kolonels hoorden vertellen van een 30- en 33 jarigen arbeid in hetzelfde Leger, dat wij vertegenwoordigden, en die vandaag nog konden zeggen uit een vol hart: „Het was een mooi leven en als wij nogeens konden kiezen, in het licht van al wat ondervonden is al die jaren, beide van lief en leed, zouden wij met een hart vol blijdschap en dankbaarheid opnieuw hetzelfde pad willen gaan.”

Enkele bijzonderheden omtrent de Kadetten zullen zeker de sympathie en belangstelling van al hun makkers opwekken.

De Kadet-Sergeant was vroeger Korpskadet in Holland, doch inplaats van Kandidaat te worden, nam hij dienst in de Marine en kwam later naar Ned-Indië, waar hij als Soldaat in onze rangen voortstreed. Na afloop van zijn diensttijd werd hij Kadet en later bevorderd tot Kadet-Sergeant.

Een van de Chineesche Kadetten bezocht 8 jaren geleden reeds de kindersamenkomst in Cheribon. De Officier in bevel had geen belooningskaartjes en reikte daarom prentbriefkaarten uit, die zij van haar vrienden had ontvangen. Toen de Kadet in de Kweekschool kwam, meende hij in Mevrouw Hiorth de Luitenant van jaren terug te herkennen en bracht de briefkaart te voorschijn. De Officier had destijds een zaadje geplant, dat veelvuldige vrucht had gedragen, de jongen van 8 jaar geleden was toen Kadet en is nu een Officier.

Een Amboneesche Kadet was een geregelde bezoeker van de openluchtsamenkomsten op het Waterloo-plein te Weltevreden en werd als resultaat daarvan bekeerd en Heilssoldaat. Na verloop van tijd keerde hij naar Borneo terug, droeg daar zijn uniform en hield openluchtsamenkomsten. Hij deed daarna aanvraag als Kandidaat, en is nu een Officier.

De aandacht van een anderen Chineeschen Kadet werd getrokken door een Europeesche Officier, die de Chineesche Strijdkreet verkocht. Hij vroeg inlichtingen omtrent de krant en werd als gevolg van het lezen een trouw bezoeker van de samenkomsten in het Chineesche Korps te Bandoeng, waar hij bekeerd werd en later Soldaat. Na eenigen tijd in het korps gearbeid te hebben kwam hij in opleiding als Kadet en is nu eveneens Officier.

Wat betreft de 2 jonge vrouwen, het volgende:

Kdt.-Luit. Sami Amon kwam van Christenouders van Modjokerto naar onze kliniek te Soerabaya, alwaar zij voor het eerst kennis maakte met het Leger en waar zij, ofschoon zij den Heer reeds kende, tot het daadwerkelijke aannemen kwam van den Heiland en het volgen van Zijn wil. Tot alle tevredenheid heeft zij te Soerabaya als leerling-verpleegster gearbeid en heeft toen haar verlangen te kennen gegeven om Officier te worden. Daarvoor ging zij naar Djokja, waar zij bijzondere lessen ontving en deelnam aan den cursus, die door de Kadetten gezamenlijk gevolgd werd. Zij is als volslagen Officier ter

assistentie gegaan naar Rogo Moelio bij Adjudante Kruschwitz. In dit verafgelegen dorpje zal haar kennis van verpleging haar zeker te stude komen.

Kadet-Luitenant Soepi is een kind van ons Kinderhuis in Djokja, daar gekomen jaren geleden. Zij heeft daar een heel goede opvoeding genoten. Het Leger des Heils is voor haar „vader en moeder”. Adjudante Hallman is vol lof over haar diensten, ijver, bekwaamheid en trouw vooral de laatste jaren, sedert zij zich uit vrijen wil den Heiland wijdde en het verlangen uitte om zelf Officier te worden. Zij is gebleven onder „moeders vleugelen” in het Djokja Kinderhuis en blijft de Directrice daar bijstaan in haar schoone, maar groote verantwoordelijkheid.

A. B. G.

INTERNATIONAAL LEGERNIEUWS

De Generaal is nu in Nieuw-Zeeland; als deze Strijdkreet in de handen onzer lezers zal zijn, is hij op zijn thuisreis over Amerika.

De laatste berichten geven blijk van de groote waardeering, die door alle klassen der Maatschappij onzen beminden Leider bewezen wordt. Zijn reis gelijkt waarlijk op een voortdurenden triomftocht!

Niet te vergeten de enorme satisfactie en inspiratie, die zijn bezoek brengt aan zijn eigen Officiëren! 200 en 300 mijlen ver komen sommigen hunner gereisd van ver verwijderde posten in de onmetelijke „acres” der Commonwealth. Wat het beteekent voor een paar Officiëren, wier post 200 mijlen verwijderd is van een anderen dichtstbijliggenden Leger des Heils-post, om eens in het jaar samen te komen voor een Congres—en als dit Congres dan geleid wordt door hun eigen Generaal van het „oude land”, moet men zich trachten in te denken. De Engelsche verslaggever van de „War Cry” schrijft, hoe hij onder den indruk kwam van zulk een betekenissen, toen hij twee stoere mannen elkaar de hand zag drukken zonder een woord te kunnen uiten, zoo diep was de

emotie. O, hoe gunnen wij hen die vreugde van het weerzien, is het niet, makkers?

Mevrouw Generaal Booth moest tot haar diep leedwezen er van afzien om het jaarlijksch Congres te leiden in Amsterdam, daar haar ziekte toch langer duurde, dan eerst gedacht werd. Dit zal weleens groote teleurstelling zijn voor onze makkers in Holland, waar groote verwachtingen gekesterd werden van dit bezoek.

Commissioner Jeffries, de Leider der Internationale Kweekscholen zal nu haar plaats innemen. God geve, dat onze zoo zeer beminde Mevrouw Booth spoedig weer hersteld moge zijn!

In Augustus a. s. heeft plaats te Londen de „British Empire Exhibition” te Wembley. Ook het Leger des Heils heeft daar een plaats en wel in Quality street, een aardig gebouwtje, — waar duizenden en duizenden bezoekers in staat gesteld worden iets te zien van de onderneming van het Leger in alle landen. Zoo b. v. zijn er uitgesteld muziekinstrumenten, die in onze eigen fabrieken in St. Albans gemaakt zijn, alsook monsters van voortreffelijke drukproeven van onze drukkerijen. Verder verschillende uniform en ook boeken, uitgaven van het Leger des Heils, geschreven door den Stichter en zijn vrouw, den tegenwoordigen Generaal en Mevrouw Booth en andere welbekende Legerschrijvers. Commissioner Cox, die de leiding heeft van het omvangrijke Vrouwelijk Maatschappelijk Werk in Engeland heeft een tentoonstelling van naald- en handwerk, dat vervaardigd is in onze Tehuizen voor vrouwen en meisjes. Ook heeft het Emigratie-departement een „stand”, waar een Officier altijd aanwezig is om raad en inlichtingen te geven aan personen, die wenschen te emigreren naar Canada of Australië.

Natuurlijk zullen ook bijzondere samenkomsten plaats hebben, geleid door onzen Generaal. Het belooft voor Heilssoldaten en Legervrienden groote attractie te hebben.

NIEUWS VAN HIER EN DAAR.

GOED NIEUWS UIT MALANG.

Wij hebben in Malang heerlijke tijden met de Envoy's Bakker. Reeds in de welkomstmeeting waren aardig wat menschen opgekomen om kennis te maken en dat deze kennismaking goed bevallen is, bewijst het feit, dat velen terugkwamen en anderen meebrachten. Ook de Zondagschool, onder leiding van Zuster Steenbakker, gaat goed vooruit. Met Goeden Vrijdag en Paschen hadden we heerlijke samenkomsten; den eersten Paaschdag waren enkele makkers van Soerabaya overgekomen en hadden wij vooral des avonds een volle zaal.

De Envoy bezoekt de kazerne en als gevolg daarvan hebben wij heel wat vaste bezoekers erbij gekregen. Een dame, bezoekster van onze samenkomst, begeleidt onze liederen op de piano, terwijl een der makkers zijn orgel voor de Heiligingssamenkomst beschikbaar heeft gesteld. Onze leuze blijft ook voor Malang: Zielen voor God!

Br. Steenbakker.

WELTEVREDEN!

Mevrouw Kommandant Schippers viert haar 25 jarig Jubileum.

Kort geleden herdacht onze Kommandante den dag, waarop zij 25 jaar geleden haar loopbaan begon als Officier van het Leger der Heils. Kunt ge U voorsstellen, lezer, dat zulk een dag onopgemerkt zou voorbijgaan? Neen, niet waar, en daarom hadden enkele makkers en oude vrienden de hoofden bij elkaar gesloten om haar, de „moeder” van ons korps, een onvergetelijken dag te bezorgen.

Zaterdagavond 12 April kwamen we te zamen voor een gezellig avondje in het Meisjeshuis. De groote eetkamer was smaakvol versierd en toen de Kommandante binnenkwam klonk haar een hartelijk lied tegemoet, zeer tot haar verbazing, want ons heele plan was een verrassing gebleven. Door enkele makkers werd namens allen een waardeerd woord gesproken, dat uiting gaf aan de toegenegenheid en liefde voor haar, die 25 jaren lang had gearbeid in den dienst voor God en het Leger en voor velen tot zegen was. Nooit werd iemand in

haar teleurgesteld! Op spontane wijze werd haar hulde gebracht en als blijvend blijk daarvan een mooie tekst overhandigd. Ontroerd dankte de Kommandante voor dezen avond. God zegene haar en haar huisgezin!

Br. H. v. E.

DJOKJA.

Niet zoo dikwijls maken wij door een rapport in de Strijdkreet melding van de zegeningen, ons door God in en op ons werk geschonken, maar soms is het ons een behoefte, anderen deelgenoot van onze ervaringen te maken. Gods zegeningen zijn elken dag weer nieuw over ons en in 't bijzonder hebben wij dit ondervonden in de laatste Zondagavond-samenkomsten.

Zondag 18 April was Brigadier Wolters onze leidster. Ons zaaltje was geheel bezet en heerlijk klonk ons eerste lied:

„Njanjilah dari hal tjintanja
Tjintanja jang tra bisa' robah.”

Na het gebed begon onder leiding van Adjudante Hallman de getuigenismeeting, waarin wij meer en meer de tegenwoordigheid des Heeren mochten ervaren.

En wat te zeggen van de Eijbelbespreking door de Brigadier! In welk een heerlijk licht verscheen ons Christus in de geschiedenis over de opwekking van den jongeling te Naïn. Als den Levensvorst, zagen wij Jezus, als den Machtige boven allen, op Wiens wenk de dragers stilstonden en op Wiens machtwoord de doode tot het leven terugkeerde

Halleluja, dezelfde Jezus deed een wonderbaar werk in onze samenkomst! Vijf zielen, drie broeders en twee zusters, dood in zonde en ongerechtigheid werden opgewekt tot een nieuw leven in en met Hem; zij ontwaakten uit den doodslaap der zonde. Prijst den Heer!

„Uw naam is nog Jezus! Uw macht is nog groot;
Gij hebt overwonnen de hel en den dood.”

D. Ramaker
Kd. Kapt.

Vervolg van pag. 1.

Op den eersten Kerstdag verbeidde de Sergeant vol ongeduld het moment, waarop hij zijn gevangenisbezoek kon beginnen, was benieuwd, hoe de gevangenen hem vonden, dezen Kerstgriet van het Leger.

Bij zijn binnentreden in de gevangenis moest hij eerst een woord van dank in ontvangst nemen van den dienstdoerden bewaarder. „Zij vonden het allen zeer fijn”, zeide deze.

Na nog twee deuren gepasseerde te zijn, was Sergeant in de cellenafdeeling. In welke cel zou hij nu het eerst gaan? Zou gaarne alle cellen bezoeken, die tot zijn afdeling behooren. Na een oogenblik besloot Sergeant, dien gevangene te bezoeken, die hem bij zijn laatste bezoek zoo onvriendelijk had behandeld. Sergeant was zeer verdrietig geweest, toen de gevangene hem had toegevoegd: „Mot van God en het Leger niks hebben” Ja, naar die celrichtte hij zijn schreden. Even een stilgebed . . . en hij stak vastberaden den grooten sleutel in het slot en opende de zware celdeur. En, o vreugd! De celbewoner kwam hem met glinsterende oogen en uitgestoken handen tegemoet en zeide: „Mijnheer, wilt U het mij niet kwalijk nemen, dat ik den vorigen keer zoo raar tegen U was? En, en . . . wel bedankt voor het mooie boompje, hoor!” Sergeant werd even warm. Hij keek naar het boompje en las op den aangehechten Kerstgriet:

„Geen naam is er zoeter en beter voor 't hart, en heelt alle smart”

Na een kort, doch hartelijk gesprek zei de gevangene plotseling (en er kwam een weemoedige trek op zijn bleek gelaat): „Men heeft mij verteld, dat die vrede en blijdschap die U heeft, voor ons, die al zoo veel hebben misdreven, niet te verkrijgen is.” Hij liet het hoofd hangen en keek dof voor zich uit. Sergeant zou geen Heilssoldaat geweest zijn, als hij nu zijn kansen niet aangreep, Vóór hij een woord uitte, steeg een tweede stil gebed vanuit de gevangenis naar den troon der genade. „Waar twee of drie in Mijnen Naam vergaderen, ben Ik in het midden” zegt de Heer.

Sergeant ging nu aan het pleiten, en wees hem op Jezus, Die alle zonden vergeeft en zelfs een moordenaar naar het Paradijs schonk, omdat hij berouw had. En toen na een poos Sergeant en gevangene samen neerknielden, was in deze cel, gewijde grond. Gevangene snikte het uit, en het werk der verlossing was begonen. Jezus gaf aan beide mannen een zeer grooten zegen.”

En zoo gaan wij voort alle gelegenheden waar te nemen om op alle mogelijke wijze de harten onzer vrienden—de gevangenen—te bereik en te brengen tot Hem. Die alleen de harten kan veranderen en daar, waar de menschen er aan wanhopen, in staat is in 'een aime, gebonden en verdorven ziel, iets nieuws te maken.

Ook hier in Ned-Indië! Door de welwillendheid van den Directeur der strafgevangenis te Semarang, mogen wij iederen Zondagmorgen een samenkomst houden met de gevangenen, waarvan wij de resultaten mogen zien. Wanneer ook onze Kolonel zich een Zondag te Semarang bevindt, wijdt zij de vroege ochtenduren aan haar vrienden daar. En wij weten, dat haar woorden nimmer tevergeefs worden aangehoord, maar dat daar iederen keer heilige besluiten worden genomen om een ander, een nieuw leven te beginnen — en de man die het met Hem, den levenden Christus, durft te wagen, opziende tot Hem, die eraart, met duizenden anderen, dat daar een krscht is om te bewaren van de zonde.

BOEKHANDEL LEGER DES HEILS Javastraat 16 Bandoeng

Harten van Goud, door I. Maclaren	f 4.50
Thommy. Een Meisjesleven, door Leide de Jong	f 3.25
Dora en Betty, door W. K. Clifford	f 3.25
De Victoriaschool door May. Eldwin	f 2.50
Kleine Lady door Th. Elmslie	f 2.50
De Wereld in, door Louise M. Alcott	f 2.50
De kostschool van Mr Beer	f 2.50
Onder Moeders Vleugels	f 2.50
Op Eigen Wieken	f 2.00
Gouden Spreuken, door Johanna Spyri	f 2.00
Kleine verhalen,	f 2.25
Nergens Thuis,	f 2.25
Kleine Heidi Thuis	f 2.25